

Бракує постійного контролю

(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

Небагатий “улов” – хороший знак

Кореспондент “Львівського залізничника” вирішив піти у спільний рейд із контролерами-ревізорами у приміському поїзді, аби особисто переконався в ефективності роботи посиленої перевірки проїзних документів. Перевірити вирішили доволі популярний маршрут Львів–Тернопіль. У день рейду заселеність поїзда сягала 80 відсотків.

Реакція на перевіряльників, які проходили вагонами у супроводі правоохоронців, була загалом спокійною, однак не без ексцесів. Дехто з пасажирів вже вранці був нетверезим і тому голосно нарікав на життя.

– Ех, нема на вас німця! Він би вам всім показав! – вигукнув старший пан, який відмовлявся йти на контакт із провідником. Його колега “здався” майже відразу, сплативши провідникові ціну квитка. А прихильник тотального контролю і дисципліни схаменувся лише тоді, коли той контроль прийшов до нього. Тоді чоловік хутко знайшов необхідну суму і сплатив її.

Попри незначні інциденти, з’ясувалось, що порушень не так вже й багато. Загалом у нашому рейді було виявлено лише два порушення, та й ті закінчились “мирно”. Зокрема юнак, який їхав за пільговим квитком, не міг підтвердити свого студентського статусу і вийшов на найближчій станції, а чоловік, який не заплатив за багаж, без проблем сплатив штраф.

В останньому випадку багажем виявився велосипед. Його власник, пан Богдан, сплатив контролерам 11 грн 50 коп. За його словами, йому вперше вказали на велосипед і попросили оплатити його перевезення.

– Я нормально ставлюсь до плати за багаж, за кордоном це природно, – каже він. – Однак трохи здивований. Бо часто їжджу з велосипедом, не рідше, ніж раз на місяць. І нині вперше зіткнувся із потребою оплати за велосипед, як за багаж. Раніше ніхто в мене цього не вимагав, навіть не згадували про нього.

Тепер пан Богдан перетворюватиме “негабаритний” багаж на “дозволений”, знімаючи з велосипеда колеса, як йому порекомендували контролери.

“Заяча” грамота

Проїхатись електричкою безкоштовно – не так вже й легко. Адже провідник не оминає жодного пасажирів. Втім, окремі “умільці” таки вигадують шляхи, як уникнути оплати за проїзд.

– Порушників не так вже й багато, – каже інструктор з виробничо-технічних питань станції Львів Олексій Ляхович. – Та в середньому – 5 відсотків людей купують так звані “короткі” квитки. Це коли пасажир, наприклад, вирушає зі Львова до Тернополя, а квиток купує лише до станції Красне. Серед порушників найбільше осіб віком 30-40 років.

– Звісно, провідник не може проконтролювати такі речі, адже спілкується із пасажиром до прибуття на станцію, – погоджується Віталій Палюх. – А от контролери, які йдуть слідом за провідником з певним часовим інтервалом, легко виявляють такого порушника.

Молодь теж вигадала свій спосіб ухилитися від оплати за квиток. Як розповідають провідники, нерідко хтось один купує у касі кілька пільгових квитків по студентському на всю компанію при тому, що право на пільги мають не всі. Або ж використовують недійсні чи підроблені студентські посвідчення.

Нерідко порушники навіть утікають, вистрибуючи на станціях і намагаючись обійти провідника “зі спини”, перебігаючи в уже перевірені ним вагони. Так само вони намагаються утекти і від контролю.

– І є ж у людей бажання багаті?! – дивується контролер-ревізор Віталій Палюх. – Хоча така практика не дуже розповсюджена, але випадки трапляються. І, як не дивно, цим “грішать” не молоді, а старші люди. І це при тому, що квитки недорогі, значно дешевші за проїзд у маршрутному таксі.

Кара за “довгі вуха”

– Робота таки важка, наших людей непросто вмовити сплатити штраф, – стверджує Віталій Палюх. – Бідкаються, що грошей нема, або просто відмовляються платити. Тут слід підходити “тонко”. Наприклад, чим тихше говориш, тим швидше людина погоджується на штраф. А крик і агресія у відповідь на образи пасажирів ще більше напружують ситуацію, викликаючи у порушника агресивну реакцію у відповідь. Втім, протоколів складаємо не так вже й багато. Як тільки доходить до оформлення, люди відразу зна-

ходять ті кілька гривень на оплату проїзду. Якщо пасажир не оплатив проїзд, він змушений не лише придбати квиток, але й сплатити штраф, що становить ціну квитка у десятикратному розмірі. У випадку, якщо порушник відмовляється сплачувати штраф, його мають висадити на найближчій станції. Останнє – “на руку” жебракам, які влаштовують пасажиром концерти. Якщо вони і натраплять на контроль, то безперешкодно зйдуть на наступній зупинці, аби пересісти в інший потяг.

Третій варіант, найсуворіший, застосовується у випадку, коли порушник відмовляється виходити, але не має при собі документів, які засвідчують особу. А без документів штраф не оформляють.

– У таких випадках ми залучаємо правоохоронців, – розповідає контролер-ревізор пасажирських поїздів Зиновій Чиж. – Ми висаджуємо такого пасажирів на станції, ведемо у відділок міліції, де і встановлюють особу затриманого, який сплачує штраф.

Живі турнікети

Поки контролери обходять вагони, у рамках місячника силами залізничників організовано контроль на перонах станцій.

На станції Красне живий заслін на підходах до перону організовано так, щоб загородити вільний прохід на перони від будівлі станції та привокзальної площі. Аби потрапити на місце посадки, слід пред’явити шерензі контролерів проїзний документ. Як стверджу-

ють краснянські контролери – не всі пасажирів розуміють таке нововведення.

– Тепер перони відкриті, а коли тут могли перебувати тільки ті, хто придбав квиток. Кондуктори лише перевіряли проїзні документи, – розповідає станційний диспетчер Василь Мазник.

– Ми вже тривалий час виходимо сюди за півгодини до прибуття кожного поїзда. Люди до нас по-різному ставляться. Одні відразу показують квитки, інші довго щось намагаються довести, буває, що хамлять та ображають. Або просто обходять по колії – за всіма не встежиш, а турнікетів у нас, як на Львівському приміському вокзалі, нема.

– Проте результати від таких заходів непогані, – стверджує голова цехової станційний диспетчер Василь Гавришків, який “прикриває” правий фланг шеренги. – У дні, коли ми стоїмо на пероні, виручка в касі зростає у 3-5 разів. У звичайному режимі каса заробляє десь 50 гривень, а от у дні посиленого контролю виручка може сягати і трьох сотень.

Окрім того, завдання перонних кордонів – привчити пільговиків брати в касі так звані “нульові” квитки.

– Звісно, такий квиток їм може виписати і провідник, – погоджується Василь Гавришків. – Але в такому випадку станція Красне не отримуватиме компенсації за перевезення пільговиків.

Найважче перонним контролерам працювати взимку, коли ефективність контролю, за їхніми словами, дорівнювала нулю.

– Самі розумієте, коли холодно, то люди чекають на поїзд у залі, – каже Василь Гавришків. – Хто купив квиток, хто не купив – ми не знаємо, адже пасажирів не йдуть на перон до прибуття. А як тільки поїзд під’їде до перону, вони відразу усі біжать до вагонів, буквально змітаючи нас із дороги. Тепер потепліло, то й працювати стало легше.

Богдан ЮРОЧКО
Фото автора

